

La felicitat i la roba bruta

Menyspreem l'avui tot perseguint un demà que ens sembla més rodó perquè encara no existeix

Foto: Hernán Piñera

Que el millor del diumenge sigui el dissabte i el millor de l'estiu sigui la primavera diu molt de nosaltres. De la nostra incapacitat crònica per valorar el que som, el que tenim, el que hem aconseguit, l'ara i aquí.

Només desitgem el que ens falta: per això anhelem tant la llibertat que se'ns nega, per això deixem de desitjar la persona amb qui compartim funda nòrdica i cubell de la roba bruta. Som víctimes d'un autoboicot permanent, que ens allunya del conformisme però ens aboca a repetir errors, a menysprear l'avui tot perseguint un demà que ens sembla més rodó perquè encara no existeix.

No vam néixer ahir. Hauríem de saber de sobres que tan sols tenim aquest moment, aquest minut, aquest segon que ja no hi és. És inútil torturar-nos per les decisions que hem pres, que haurien pogut ser unes altres però ja no. I és fals que la felicitat ens estigui esperant més endavant. El que ens espera tard o d'hora és la mort: aquesta és l'única certesa.

Tenim a penes el que tenim i prou. Arrosseguem un passat imperfecte i irreversible, i el futur sempre es conjuga en condicional. El *carpe diem* és qüestionable, però la salvació només la podem trobar en el present d'indicatiu. Jo canto, tu cantes, ell posa una rentadora. I els detergents de nova generació ja permeten barrejar la roba bruta amb la de color.

